

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Stalna služba u Ivancu
Akademika Mirka Maleza 3, Ivanec

Poslovni broj: P-379/2023-31

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A I R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, Stalna služba u Ivancu, po sutkinji Nataši Sever, kao sucu pojedincu, na temelju prijedloga više sudske savjetnice Gordane Družinić, u pravnoj stvari tužitelja Marka Bračevca, OIB: 11901508349, Ivanec, Ulica Kralja Tomislava 13, kojeg zastupa punomoćnica Nada Magdić, odvjetnica u Ogulinu, protiv tužene Privredne banke Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, koju zastupa punomoćnica Đina Lukac Novaković, odvjetnica iz Odvjetničkog društva Leko & partneri iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 26. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja, zamjenika punomoćnice tužitelja Davorina Kapustića, odvjetnika u Ivancu i zamjenika punomoćnika tuženika Gorana Ficka, odvjetnika u Varaždinu, 17. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Utvrđuje se da su:

- ugovor o kreditu broj 9011967024, sklopljen dana 27. rujna 2006. i
- dodatak broj konv-01/2016 ugovoru o kreditu broj 9011967024, sklopljen 9. prosinca 2015.,

oba između tužitelja Marka Bračevca iz Ivanca, Ulica kralja Tomislava 13, OIB: 11901508349, kao korisnika kredita i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, ništetni,

te je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora i dodatka ugovoru."

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, isplatiti tužitelju Marku Bračevcu, OIB: 11901508349, Ivanec, Ulica kralja Tomislava 13, novčani iznos od 2.716,76 EUR (dvije tisuće sedamsto šesnaest eura i sedamdeset šest centa), zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dospijeca svakog pojedinog iznosa pa do isplate, a koje od 31. listopada 2012. do 31. srpnja 2015. teku po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje

za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine i to:

- na iznos 83,93 EUR od 31. listopada 2012. do isplate,
- na iznos 83,93 EUR od 30. studenoga 2012. do isplate,
- na iznos 83,93 EUR od 31. prosinca 2012. do isplate,
- na iznos 83,92 EUR od 31. siječnja 2013. do isplate,
- na iznos 83,87 EUR od 28. veljače 2013. do isplate,
- na iznos 83,87 EUR od 31. ožujka 2013. do isplate,
- na iznos 83,87 EUR od 30. travnja 2013. do isplate,
- na iznos 83,85 EUR od 31. svibnja 2013. do isplate,
- na iznos 83,81 EUR od 30. lipnja 2013. do isplate,
- na iznos 83,87 EUR od 31. srpnja 2013. do isplate,
- na iznos 83,82 EUR od 31. kolovoza 2013. do isplate,
- na iznos 31,30 EUR od 30. rujna 2013. do isplate,
- na iznos 83,91 EUR od 31. listopada 2013. do isplate,
- na iznos 83,85 EUR od 30. studenoga 2013. do isplate,
- na iznos 83,42 EUR od 31. prosinca 2013. do isplate,
- na iznos 97,46 EUR od 31. siječnja 2014. do isplate,
- na iznos 73,19 EUR od 28. veljače 2014. do isplate,
- na iznos 73,29 EUR od 31. ožujka 2014. do isplate,
- na iznos 73,34 EUR od 30. travnja 2014. do isplate,
- na iznos 73,34 EUR od 31. svibnja 2014. do isplate,
- na iznos 73,28 EUR od 30. lipnja 2014. do isplate,
- na iznos 73,33 EUR od 31. srpnja 2014. do isplate,
- na iznos 73,33 EUR od 31. kolovoza 2014. do isplate,
- na iznos 19,84 EUR od 30. rujna 2014. do isplate,
- na iznos 73,31 EUR od 31. listopada 2014. do isplate,
- na iznos 73,32 EUR od 30. studenoga 2014. do isplate,
- na iznos 73,25 EUR od 31. prosinca 2014. do isplate,
- na iznos 73,25 EUR od 31. siječnja 2015. do isplate,
- na iznos 73,98 EUR od 28. veljače 2015. do isplate,
- na iznos 73,40 EUR od 31. ožujka 2015. do isplate,
- na iznos 73,38 EUR od 30. travnja 2015. do isplate,
- na iznos 73,39 EUR od 31. svibnja 2015. do isplate,
- na iznos 73,51 EUR od 30. lipnja 2015. do isplate,
- na iznos 73,43 EUR od 31. srpnja 2015. do isplate,
- na iznos 73,40 EUR od 31. kolovoza 2015. do isplate i
- na iznos 73,54 EUR od 30. rujna 2015. do isplate,

sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Marka Bračevca, OIB: 11901508349, Ivanec, Ulica kralja Tomislava 13, preko dosuđenog iznosa od 2.716,76 EUR do zatraženog iznosa od 4.556,53 EUR, kao neosnovan.

IV. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, nadoknaditi tužitelju Marku Bračevcu, OIB: 11901508349, Ivanec, Ulica kralja Tomislava 13, parnični trošak u iznosu od 134,68 EUR (sto trideset četiri eura i šezdeset osam centi) sa zateznim kamatama tekućim od 17. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

I. Dopušta se preinaka tužbe prema podnesku tužitelja od 25. ožujka 2026.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika u kojoj u bitnome navodi da je između stranaka 27. rujna 2006. sklopljen Ugovor o kreditu broj 9011967024 kojim je tuženik odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti od 58.200,00 CHF po srednjem tečaju banke za CHF na dan korištenja kredita, na rok otplate od 240 mjeseci, da je Ugovorom o kreditu ugovorena valuta CHF za glavnice po srednjem tečaju banke, za mjesečne anuitete, za izračun kamate, kao i zatezne kamate time da se naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF prema tečajnoj listi banke na dan plaćanja. Radi isplate obračunate i naplaćene kamate iznad redovne ugovorene tužitelj je pokrenuo parnicu koja je kod ovog suda završena pod poslovnim brojem P-537/2016. Nadalje, navodi kako su stranke 9. prosinca 2015. sklopile Dodatak ugovoru o kreditu broj 9011967024, kojim je utvrđen na dan 30. rujna 2015. iznos neotplaćene glavnice od 24.420,03 eura, iznos preplate od 2.794,74 eura odnosno 21.344,83 kuna i da je mjesečni anuitet u iznosu od 256,46 eura. Poziva se na presudu Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u trgovačkom sporu između Udruge Potrošač i osam tuženih banaka, između kojih i tuženika u ovoj pravnoj stvari, kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od dana 4. srpnja 2013., u dijelu kojim je utvrđeno da je, između ostalih banaka, tuženik u vremenskom razdoblju od 1. studenoga 2004. do 31. prosinca 2008., koristeći ništetne i nepošteno ugovorne odredbe povrijedio kolektivne interese i prava potrošača na način da je ugovorena valuta švicarski franak uz koju je vezana glavnica, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije kao trgovac u cijelosti informirao potrošača o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. S obzirom da su utvrđene nepoštenim i ništetnim ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, a kamata je prema odredbama

Zakona o potrošačkom kreditiranju bitan sastojak potrošačkog ugovora o kreditu, i ugovorenoj valuti švicarskog franka uz koju je vezana glavnica, tužitelj smatra da su u cijelosti ništetni ugovor o kreditu i dodatak tome ugovoru. Stoga predlaže donošenje presude kojom se utvrđuje da su ugovor o kreditu broj 9011967024, sklopljen dana 27. rujna 2006. i dodatak broj konv-01/2016 ugovoru o kreditu broj 9011967024, sklopljen dana 9. prosinca 2015., oba između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika, ništetni, te da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora i dodatka ugovoru. Tužitelj postavlja i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev radi isplate iznosa kojeg, nakon provedenog financijskog vještačenja specificira na iznos od 4.556,53 EUR, uz naknadu parničnog troška.

2. U pisanom odgovoru na tužbu, tuženik u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev. U bitnome navodi kako je sklapanjem Dodatka Ugovora o kreditu broj 9011967024 kreditni odnos između stranaka izmijenjen te da je konverzija izvršena upravo sa svrhom i na način da se u obračun uključe sva plaćanja od početka trajanja kredita i to plaćanja preračunata kao da je kredit početno bio u EUR, što uključuje i kamate. Stoga da je početni kredit u CHF prestao postojati u potpunosti nakon što je konvertiran u EUR pa po tom kreditu u CHF ne može biti više nikakvog potraživanja niti zahtjeva. Što se tiče preplate, navodi kako se preplata priznaje potrošaču na ime plaćanja budućih obroka koji će dospijevati, a ne tretiraju se kao umanjenja glavnice, da je potpisom Dodatka ugovoru o kreditu nesporno izvršena konverzija ugovora, čime je i sam tužitelj prihvatio i priznao da mu je prilikom obračuna konverzije obuhvaćena ukupna masa sredstava (sve uplate po svim osnovama) koje je do tada tužitelj izvršavao. Tuženik osporava pozivanje tužitelja na pravno utvrđenje iz presude donesene u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača sukladno čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača i čl. 502.c Zakona o parničnom postupku, navodi da je isto moguće samo u parnicama za naknadu štete, a ne i u parnici radi utvrđenja ništetnosti i isplate kao što je ovdje slučaj. Glede ugovorene valutne klauzule tuženik ističe kako je ista dopuštena sukladno članku 22. Zakona o obveznim odnosima te da nema nikakvog uporišta za zaključak da se ta pravila ne mogu primjenjivati na valutne klauzule kredita u CHF. Smatra da ugovaranjem valutne klauzule ugovorne strane nisu u nejednakom položaju budući da valutna klauzula djeluje isto prema svim sudionicima. S obzirom na regulatorne propise HNB-a da se radi gotovo o uvjetovanosti kada je riječ o poslovanju banaka budući da su rezerve u stranoj valuti propisani obvezni način zaštite od rizika u realnim uvjetima gdje hrvatski štediše/potrošači najveći dio štednje drže u stranoj valuti. Budući da je temeljem članka 22. ZOO-a valutna klauzula dopuštena, da je takva odredba jedini smjer u kojem sud smije tu odredbu primjenjivati. Tuženik navodi da se radi o ugovoru solemniziranom od strane javnog bilježnika koji ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta pa je neosnovan zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredaba tog ugovora. Navodi da je tužitelj poslovno sposobna osoba koja je od tuženika prije zaključenja ugovora dobila sva potrebna pojašnjenja i informacije te je tu činjenicu i potvrdio potpisom ugovora. U odnosu na zahtjev za isplatom, tuženik ističe kako iz navoda tužitelja proizlazi da je zahtjev temeljen na promašenoj premisi da je tečaj trebao ostati fiksiran kroz cijelo promatrano razdoblje. Protivi se provođenju dokaza financijskim vještačenjem na okolnost utvrđivanja razlike između početno ugovorenog tečaja i svih kasnijih izmjena. Zaključno, ističe prigovor zastare. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu parničnog troška.

3. Sud je u dokaznom postupku pročitao Ugovor o kreditu broj 9011967024 od 27. rujna 2006. (list 7-12 spisa), Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9011967024 od 9. prosinca 2015. (list 13-18 spisa), Plan otplate (list 19-23 spisa), Informaciju o načinu promjene kamatnih stopa po kreditima građana promjenjivih temeljem odluka nadležnih tijela Banke (list 41-48 spisa), Opće uvjete poslovanja s građanima (list 49-57 spisa), provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji Nataliji Jambrečić, pročitani su Nalaz i mišljenje od 17. veljače 2026. (list 86-101 spisa) i Očitovanje na podnesak tužitelja i tuženika od 31. ožujka 2026. (list 123-127 spisa), te je saslušan tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja (list 140-141 spisa).

4. Nakon provedenog vještačenja tužitelj je u podnesku od 25. ožujka 2026. postavio konačni tužbeni zahtjev radi isplate iznosa od 4.556,53 EUR s osnove promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita u periodu od sklapanja ugovora o kreditu do konverzije, sukladno specifikaciji pojedinačnih više uplaćenih iznosa po osnovi promjene tečaja CHF, ali bez uzimanja u obzir preplate nakon izvršene konverzije, kako je to pobliže navedeno na str. 11-12 Nalaza i mišljenja.

5. Na temelju članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP), nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je ocijenio tužbeni zahtjev djelomično osnovanim, slijedom čega je odlučeno kao u izreci presude i rješenja.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja da mu tuženik isplati razliku više plaćenog po kreditu zbog promjene tečaja CHF na dan otplate kredita u odnosu na tečaj CHF koji je bio na dan isplate kredita, a sve s obzirom na ništetne odredbe ugovora o kreditu, između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora. Predmet spora je, i to kao glavni tužbeni zahtjev, utvrđenje ništetnim cijelog predmetnog ugovora o kreditu i dodatka ugovoru o kreditu.

7. Temeljem navoda tužbe i odgovora na tužbu te izjašnjenja stranaka tijekom postupka, između stranaka nije sporna činjenica sklapanja Ugovora o kreditu broj 9011967024, kojim je tuženik odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti od 58.200,00 CHF po srednjem tečaju banke za CHF važeće na dan korištenja kredita, te da je kredit odobren za kupnju stambenog objekta. Navedeno proizlazi i iz dokumentacije u spisu.

7.1. Također, nije sporno da je presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018., a koja se presuda odnosi i na tuženika, utvrđena ništetnost ugovornih odredaba, a kakve je između ostalih banaka sklapao i tuženik, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik tužitelja kao potrošača, kao i druge potrošače, u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, isključivo na štetu tužitelja kao potrošača.

8. Spornim se ukazuje da li se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. i presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. može primijeniti na konkretni parnični predmet, da li je tužbeni zahtjev upravljen na utvrđenje ništetnosti kao i zahtjev za isplatu osnovan, obzirom da tužitelj ne postavlja tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnom odredbe ugovora o kreditu kojim je glavnica vezana uz valutu CHF, a sporno je i pravno pitanje zastare tražbine.

9. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj - Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio protiv osam tuženih banaka, između ostalih i tuženika, presudu kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1. studenoga 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003.) u razdoblju od 1. studenoga 2004. do 6. kolovoza 2007., i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007., 125/2007., 75/2009., 79/2009., 89/2009., 133/2009.) i člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

9.1. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio je presudu poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. kojom je odbio žalbu tuženih banaka i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da su sve tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu. Dakle, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je novom odlukom pravomoćno utvrdio da su osam banaka, između kojih je i tuženik, koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli (i promjenjivoj kamatnoj stopi) kako je bilo utvrđeno prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu.

9.2. Naposljetku, Vrhovni sud Republike Hrvatske po podnesenim revizijama donio je odluku broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o tome da su banke koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli (i o promjenjivoj kamatnoj stopi).

10. Dakle, u konkretnom slučaju radi se o parnici koja tematski pripada većem broju u bitnome istovjetnih parnica o kojima je Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo relevantno pravno stajalište koje je primjenjivo i na ovaj parnični predmet. U

konkretnom slučaju, polazeći od nespornih utvrđenja navedenih sudova, da su odredbe koje su se odnosile na ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu kao i odredbe koje su se odnosile na valutnu klauzulu (što je predmet ovog spora) bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od banke, da se o tim odredbama sa potrošačem nije pojedinačno pregovaralo, da potrošač na njihov sadržaj nije imao utjecaja, te je takvim ugovornim odredbama potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora, a takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, prije svega ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, na čelu dužnosti njihove suradnje i na čelu zabrane zlouporabe prava.

11. U odnosu na tvrdnju tuženika da se navedena presuda ne može primjenjivati u konkretnom predmetu, tuženiku kratko treba reći da je odredbom članka 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/2014., 110/2015. i 14/2019., koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja tužbe, dalje: ZZP/14) propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. tog zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. istog zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a odredbom članka 502.c Zakona o parničnom postupku (koja je na snazi u vrijeme podnošenja predmetne tužbe) propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. istog zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

11.1. Polazeći od čl. 502.c ZPP-a sud je prvenstveno uvidom u predmetni Ugovor o kreditu utvrdio da je tužitelj isti sklopio u svojstvu potrošača u smislu čl. 3. st. 1. ZPP, a koje svojstvo tuženik tijekom postupka nije ničime osporio, niti iz dostavljene dokumentacije proizlazi da bi tužitelj Ugovor o kreditu sklopio u svrhe koje su namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti ili obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja, a da je tuženik predmetni Ugovor sklopio u svojstvu trgovca u smislu čl. 3. st. 1. ZPP sklapajući predmetni Ugovor u okviru svoje poslovne djelatnosti, da je predmetni Ugovor sklopljen 27. rujna 2006., dakle unutar razdoblja obuhvaćenog presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., kao i da je spornim ugovornim odredbama ugovorena otplata u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti tečaju valute CHF prema HRK, a na koje se ugovorne odredbe odnosi utvrđenje presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013.

12. Isto tako, u odluci broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022. Ustavni sud RH obrazložio je razloge obvezujuće primjene tj. direktni učinak presuda donesenih u sporu radi zaštite kolektivnih interesa i prava (potrošača) propisan u članku 502.c ZPP-a (posebno u točki 19.2. i 19.3. obrazloženja navedene odluke), pri čemu se ističe da su odluke Ustavnog suda obvezatne za sve (članak 31. stavak 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, "Narodne novine" broj 99/1999., 29/2002. i 49/2002.) te se upućuje i na obrazloženje te (javno objavljene) odluke.

13. Točno je da sve naprijed izloženo nikako ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužitelja kao potrošača i da je s njim pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Na tu okolnost tuženik nije predložio nikakve dokazne prijedloge.

14. Tuženik, dakle, nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužitelju pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

15. Tužitelj u stranačkom iskazu navodi da je uzeo kredit u valuti CHF kod tuženika jer je jedino za taj kredit bio kreditno sposoban. Tražio je kredit za kupnju stana u Ivancu i to kredit u valuti EUR međutim za taj kredit nije bio kreditno sposoban. Djelatnica u banci rekla mu je da imaju akciju, da ima sreće i da je kreditno sposoban u valuti CHF sa čime nije bio zadovoljan jer nije bio upoznat s tom valutom, ali ga je djelatnica u banci uvjerila da je to sigurna valuta, da se ne treba ničega bojati. Rata je od početnih oko 1.650,00 HRK narasla na 2.590,00 HRK. Niti u banci niti kod javnog bilježnika nije bio upozoren na mogućnost da rata kredita toliko raste, rekli su mu da bi se mogla mijenjati par kuna. Dodatak ugovora o kreditu sklopio je jer više nije mogao financijski izdržati taj pritisak, nije mogao plaćati rate, supruga i on pazili su da do kraja mjeseca imaju za kruh. Kredit je utrošen samo za kupnju stana, a otplaćivan je putem administrativne zabrane. U banci je prije sklapanja ugovora postavio pitanje u vezi valute CHF budući da ga je bilo strah jer je to nova valuta, ali ga je djelatnica u banci uvjerila da je to sigurna valuta već 30 godina. Postavio je i pitanje zbog čega je za tu valutu kreditno sposoban na što je dobio odgovor da se radi o akciji banke. Pročitao je ugovor, a valutna klauzula mu je i bila jasna i nije bila jasna. Prije predmetnog ugovora o kreditu nije imao drugi kredit vezan uz valutu, imao je samo jedna potrošački kredit u kunama.

16. Iskaz tužitelja sud je ocijenio vjerodostojnim, budući da je isti iskazivao životno, realno i uvjerljivo. Kod toga sud smatra da iz opisanog postupanja tužitelja ne proizlazi da isti nije postupao s dužnom pažnjom, naime kako proizlazi iz iskaza tužitelja, kredit mu je bio potreban za kupnju kuće, pri čemu nije dobio nikakva upozorenja o mogućim rizicima ugovaranja valutne klauzule koja bi upućivala na to da

njegova obveza može biti znatno veća nego što je to u trenutku sklapanja ugovora o kreditu.

17. Slijedom navedenog, sud utvrđuje kako niti u konkretnom slučaju tužitelj, kojeg sud smatra "prosječnim potrošačem", s obzirom da na svoju struku i posao kojim se bavi (djelatna vojna osoba) očigledno nema potrebna stručna znanja, od strane tuženika uopće nije bio informiran o rizicima vezanim uz valutnu klauzulu koji nisu navedeni u konkretnom ugovoru o kreditu koji je, kao što je to među strankama nesporno, standardni ugovor o kreditu, unaprijed pripremljen od strane banke, a niti iz iskaza tužitelja ne proizlazi da bi o spornim ugovornim odredbama stranke pojedinačno pregovarale odnosno da bi uopće postojala mogućnost da tužitelj utječe na sporne odredbe. Ovaj sud tako zaključuje da sporne ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli jesu jasne i lako uočljive, ali nisu razumljive jer u njima nisu precizno određeni mogući rizici valutne klauzule niti je tužitelj kao prosječni potrošač prilikom sklapanja ugovora od strane tuženika na njemu razumljiv i transparentan način bio informiran o spornim ugovornim odredbama kako bi na temelju jasnih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje bi iz tih odredbi za njega mogle proizaći, što je prouzročilo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama jedne (i to sasvim očigledno slabije) ugovorne strane (tužitelja kao korisnika kredita i potrošača) u odnosu na drugu ugovornu stranu (tuženika kao davatelja kredita i trgovca), i to suprotno načelu savjesnosti i poštenja budući da je sav rizik ovakvog ugovaranja prebačen upravo na potrošača kao slabiju ugovornu stranu (koji toga uslijed nedovoljne informiranosti nije bio niti svjestan, dok je banka kao specijalizirana institucija za takve rizike sasvim sigurno znala), slijedom čega su sporne ugovorne odredbe nepoštene, a time i ništetne.

18. Stoga sud ocjenjuje kako su i u ovdje konkretnom slučaju sporne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli ništetne upravo iz razloga kako je to utvrđeno u presudama donesenima u postupku kolektivne zaštite interesa i prava potrošača, budući da ni u konkretnom slučaju nije utvrdio bilo kakve drugačije okolnosti koje bi isključile primjenu navedenih presuda.

19. U odnosu na tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnim ugovora o kreditu broj 9011967024, sklopljenog dana 27. rujna 2006. i dodatka broj konv-01/2016 ugovoru o kreditu broj 9011967024, sklopljenog 9. prosinca 2015., sud taj dio tužbenog zahtjeva ocjenjuje neosnovanim.

19.1. Naime, osim odredaba o valutnoj klauzuli (i odredaba o kamatnoj stopi koje nisu predmet ovog postupka), u preostalom dijelu ugovor o kreditu broj 9011967024 sadrži jasne, lako uočljive i potpuno razumljive odredbe, a slijedom čega temeljem čl. 87. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača predmetni ugovor o kreditu u preostalom dijelu i nadalje ima učinak i obvezuje ugovorne strane. Naime, iako su utvrđene ništetnima odredbe ugovora o valuti koja je vezana uz CHF to ne znači da su ništetne sve odredbe predmetnog ugovora, a tužitelj je kao potrošač koji je nesporno od banke dobio određeni novčani iznos kredita, isti dužan vratiti, u skladu s odredbama ugovora koje su valjane, kao što je valjan i sam ugovor o kreditu. Prema tome, predmetni ugovor o kreditu može "opstati" i bez ništetnih ugovornih odredaba.

19.2. Nadalje, iz Dodatka Ugovoru o kreditu od 9. prosinca 2015. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te su mijenjale odredbe iz osnovnog ugovora i to valutu

kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita te postigle sporazum o raspolaganju preplatom.

19.3. Dodatak Ugovoru o kreditu od 9. prosinca 2015. nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud RH u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

19.4. Tako Vrhovni sud RH u citiranoj odluci ističe kako je ZID ZPK Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15).

19.5. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZID ZPK ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

19.6. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZID ZPK poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

19.7. Međutim, Vrhovni sud apostrofira da je sporazum trebao biti sklopljen sukladno prisilnim propisima ZID ZPK.

19.8. Razlozi za preuzimanje obveze u vidu sklapanja sporazuma o konverziji na strani potrošača nisu otpali naknadnim utvrđenjem ništetnosti valutne klauzule u subjektivnom smislu, a ni u objektivnom smislu – cilju u vidu izjednačavanja njihovog položaja s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR-e.

19.9. U presudi Europskog suda u predmetu broj C-118/17 Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača.

19.10. Dakle, sklapanje Dodatka Ugovoru o kreditu između stranaka ne znači da su istovremeno s njegovim sklapanjem stranke riješile pitanje ništetnosti utuženih odredaba ugovora koje se tiču valutne klauzule, što je predmet ovog spora. Okolnost da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu i utvrđen manjak preplate, ne upućuje na zaključak da je provedenom konverzijom tužitelju vraćen iznos kao razlika u tečaju CHF na dan isplate kredita i na dan plaćanja daljnjih rata kredita. Jednako i prema odredbi čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu, koja propisuje da se potrošač ne može odreći, niti mu se mogu ograničiti prava koja ima temeljem citiranog zakona.

20. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu da se spomenuta presuda odnosi i na tuženika, ništetne su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena otplata kredita vezana uz tečaj CHF. Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužitelju bi pripadalo pravo na povrat onoga što je isplatio na temelju ništetnih ugovornih odredbi, konkretno, razlika između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i onog u vrijeme isplate kredita 2006. godine. Takvo pravo tužitelja proizlazi iz članka 323. stavak 1. u svezi s člankom 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 - dalje: ZOO).

21. U tom smislu odbijen je tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnim ugovora o kreditu broj 9011967024, sklopljenog dana 27. rujna 2006. i dodatka broj konv-01/2016 ugovoru o kreditu broj 9011967024, sklopljenog 9. prosinca 2015., a usvojen eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, kako to proizlazi iz izreke presude.

22. Kako tužitelj nije postavio tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o glavnici vezanoj uz valutu CHF, valja reći kako takav tužbeni zahtjev nije formalno potreban ni nužan, jer se o ništetnosti bilo ugovora u cijelosti ili pojedine njegove odredbe, pazi po službenoj dužnosti i o tome se može odlučiti kao o prethodnom pitanju. Ovo stoga što u odnosu na institut kolektivne zaštite i činjenicu da su kreditori već pravomoćno suđeni u opće poznatom slučaju "Franak", ne postoji zakonski mehanizam koji bi ih prisilio na izvansudsku restituciju potrošača koju im donosi ništetnost koja je utvrđena u kolektivnom sporu.

23. Kako je sud utvrdio da su ništetne spomenute odredbe Ugovora o kreditu, to takvo utvrđenje ništetnosti mora ima za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takvih odredaba nije bilo. Provedenim vještačenjem po vještaku Nataliji Jambrečić utvrđeno je da je zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita, uz uračunavanje preplate priznate u konverziji, tužitelj tuženiku više platio iznos od 2.716,76 EUR, pri čemu je vještak naznačio i točne pojedinačne preplaćene iznose i datume preplata.

24. Tužitelj navodi kako na nalaz i mišljenje vještaka nema primjedbe u odnosu na izračun više plaćenog po ništetnoj ugovornoj odredbi o valutnoj klauzuli, ali spornim čini način zatvaranja razlika utvrđenih u konverziji kroz vremenski period od 30. studenoga 2006. do 30. rujna 2015., smatrajući da vještak za tu računsku operaciju

nije imao potrebne parametre jer je u konverziji došlo do promjene valute. Tužitelj i nadalje smatra da je osnovni ugovor o kreditu kao i svi njegovi dodaci ništetan u cijelosti te sređuje eventualno kumulirani tužbeni zahtjev na način da potražuje isplatu iznosa od 4.556,53 EUR zajedno sa zateznim kamatama, čime je tužitelj povisio prvobitno postavljeni tužbeni zahtjev za isplatu.

25. Tuženik je u podnesku od 3. ožujka 2026. u cijelosti osporio nalaz i mišljenje vještaka, navodeći da je isti baziran na pogrešnoj premisi da je između stranaka ugovorena fiksna kamatna stopa i fiksni tečaj što niti je bila ugovorna volja stranaka niti to proizlazi iz samog sadržaja predmetnog ugovora o kreditu. Tuženik predmetno vještačenje smatra bespredmetnim s obzirom na činjenicu koju ističe tijekom postupka da je sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu izvršena konverzija sukladno ZID ZPK/15 te da korisnik konvertiranog kredita nema pravo na nikakvo "dodatno obeštećenje" izuzev onog koji je dobio kroz mehanizam konverzije koja je provedena uz poštovanje zakonskih uvjeta te ponavlja svoje prigovore pravne naravi koji se tiču upravo provedene konverzije.

26. U podnesku od 31. ožujka 2026., očitujući se na podneske tužitelja i tuženika, vještakinja je u cijelosti ostala kod svog nalaza i mišljenja uz napomenu da se ne može očitovati na prigovore pravne naravi.

27. Budući da je, po stavu ovoga suda, vještakinja izradila svoj nalaz i mišljenje stručno i u skladu sa zadatkom koji joj je dan od strane suda, te je isti valjano obrazložila pri čemu je valjano otklonila prigovore tužitelja i tuženika, sud u cijelosti prihvaća njezin nalaz i mišljenje.

28. Što se tiče prigovora tuženika koji se odnose na sam zadatak vještačenja, valja reći da se radi o prigovorima pravne naravi te da sukladno članku 259. stavak 1. ZPP-a zadatak vještaku daje sud koji rukovodi vještačenjem. Vještačenje koje je provedeno na način kako je to obrazloženo posljedica je ništetnosti spornih ugovornih odredbi, pri čemu učinci ništetnosti djeluju ex tunc tj. od trenutka sklapanja ugovora te se smatra da takve ugovorne odredbe nikad nisu bile ugovorene te ne mogu imati učinak u odnosu na potrošača. Stoga ugovor egzistira bez ništetnih odredbi, a sud nije ovlašten svojom odlukom nadomještati sporne ništetne ugovorne odredbe. Dakle, budući da je ništetan način na koji je ugovorena valutna klauzula, kojim se tečajna razlika zbog rasta tečaja isključivo prebacuje na potrošača, to je ovu preplatu bilo moguće utvrditi jedino prema onom tečaju prema kojem je tužitelju isplaćen odobreni iznos kredita.

29. Kako je, dakle, sud utvrdio i osnov tužbenog zahtjeva radi isplate s osnova ništetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli, kao i njegovu visinu koja je sukladna nalazu i mišljenju vještaka, to je ocijenio konačno postavljeni tužbeni zahtjev za isplatu djelomično osnovanim. Pri tome valja reći kako tužitelj kod postavljanja specificiranog tužbenog zahtjeva potražuje iznos preplate od 4.556,53 EUR, pri čemu ne uzima u obzir činjenicu da mu je sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu priznata preplata u iznosu od 2.794,74 EUR, pa je za taj iznos potrebno umanjiti iznos preplate zbog promjene tečaja CHF, kako je to naznačila i vještakinja na stranici 13-16 Nalaza i mišljenja.

29.1. Zakonske zatezne kamate tužitelju su dosuđene, po njegovom zahtjevu, za svaki pojedinačni novčani iznos preplate od dana preplate, i to sukladno odredbi članka 1115. ZOO, budući da je banka stekla određenu korist na temelju ništetnih odredbi koje je sama banka inicirala stavljanjem istih u tipski ugovor, bez mogućnosti utjecaja tužitelja kao protivne ugovorne strane na njihov sadržaj, zbog čega sud smatra tuženika nesavjesnim stjecateljem te je istoga sukladno citiranoj zakonskoj odredbi i obvezao na plaćanje zakonskih zateznih kamata na način kako je to navedeno u izreci presude, pri čemu je stopa zateznih kamata u pojedinim razdobljima precizirana sukladno izmjenama odredbe članka 29. stavak 2. ZOO.

30. Podneskom od 25. ožujka 2026. tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev radi isplate tako da potražuje ukupni iznos od 4.556,53 EUR sa zateznim kamatama tekućim na pojedine iznose kako je to u svom nalazu izrazila vještakinja, čime je tužitelj povisio tužbeni zahtjev radi isplate. U konkretnom slučaju, tužitelj je preinačio tužbu zbog okolnosti koje su nastale nakon podnošenja tužbe, a to je provedeno financijsko vještačenje, te iz iste činjenične osnove zahtijeva drugu novčanu svotu, pa se tuženik takvoj preinaci ne može protiviti. Osim toga, sud smatra da je takva preinaka svrsishodna za konačno rješenje odnosa među strankama u smislu odredbe čl. 190. st. 2. ZPP-a.

31. Valja navesti kako je ovaj sud iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. u kojoj Vrhovni sud RH iznosi stav da "bez obzira na sklapanje Dodatka Ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualno prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima", zaključio da tužitelji koji su sklopili Dodatak odnosno Aneks Ugovoru o kreditu i nadalje imaju pravo tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih odredaba osnovnog ugovora o kreditu, a u konkretnom slučaju u pogledu promjene valutne klauzule, pa slijedom toga i kondemnatorni novčani zahtjev.

32. U pogledu tuženikovog prigovora zastare valja primijeniti opći zastarni rok od 5 godina propisan člankom 225. ZOO, s time da prema pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 31. siječnja 2022., ako je ništetnost ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u tom postupku, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojima se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Navedeno pravno shvaćanje u potpunosti je sukladno i s najnovijim pravnim shvaćanjima izraženim u odlukama Suda EU donesenim u spojenim predmetima C-776/19 do C-782/19 prema kojima potrošač koji je sklopio zajam izražen u stranoj valuti i nije bio svjestan nepoštenosti ugovorne odredbe uključene u taj ugovor o zajmu ne može biti izložen roku zastare za povrat iznosa plaćenih na temelju te ugovorne odredbe. Drugim riječima, zastara je počela teći od pravomoćnosti odluke donesene u postupku kolektivne zaštite potrošača tj. od 13. lipnja 2014. u pogledu tražbine preplate s osnova ništetne ugovorne odredbe o promjenjivosti stope ugovorne kamate, a od 14. lipnja 2018. u pogledu tražbine preplate s osnova ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli (što je predmet ovoga spora). Budući da je predmetna tužba podnesena 12. lipnja 2023., to do trenutka

podnošenja ove tužbe nije protekao zastarni rok od 5 godina za tužiteljevu tražbinu s osnova isplate zbog primjene ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, zbog čega je tuženikov prigovor zastare u cijelosti neosnovan.

33. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 2. ZPP-a kojom je propisano da će sud, ako su stranke djelomično uspjele u parnici, najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici, pri čemu se omjer uspjeha u parnici ocjenjuje prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva, te na odredbi st. 4. istog članka prema kojem, ako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, sud može odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ili da jedna stranka naknadi drugoj stranci samo pojedine troškove primjenom članka 156. stavka 1. ZPP-a.

33.1. U pogledu osnove zahtjeva valja reći da je tužitelj uspio sa 50 % budući da je u cijelosti odbijen tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti.

33.2. Što se tiče zahtjeva za isplatu, kad se stavi u omjer ukupni potraživani iznos od 4.556,53 EUR i iznos od 2.716,76 EUR s kojim je tužitelj ukupno uspio u parnici, proizlazi da je tužitelj uspio sa 59,62 % svog zahtjeva za isplatu. Gledajući, dakle, i osnov i visinu cjelokupnog tužbenog zahtjeva, tužitelj je u sporu ukupno uspio sa 54,81 % svog zahtjeva ($50,00\%$ uspjeha u pogledu osnove tužbenog zahtjeva + $59,62\%$ uspjeha u pogledu visine tužbenog zahtjeva = $109,62\% : 2$), dok preostalih 45,19 % predstavlja uspjeh tuženika u parnici, a razlika ovih postotaka uspjeha stranaka iznosi 9,62 % u korist tužitelja. Kako je, dakle, tužitelj u većoj mjeri uspio u parnici, valjalo je odmjeriti njegove troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice u smislu čl. 155. st. 1. ZPP.

33.3. Parnični trošak odmjerjen je sukladno vrijednosti predmeta spora te odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023; dalje: Tarifa), a to sukladno Tbr. 52. st. 3. Tarife.

33.4. Kao troškove potrebne za vođenje parnice sud je tužitelju priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife, trošak sastava podneska od 25. ožujka 2026. u iznosu od 200,00 EUR sukladno Tbr. 8. toč. 1. Tarife te trošak zastupanja na ročištima 4. studenoga 2025. i 26. svibnja 2026. u iznosima od po 200,00 EUR sukladno Tbr. 9. toč. 1. Tarife. Na navedene iznose priznat je i zatraženi PDV sukladno Tbr. 46. Tarife u iznosu od 200,00 EUR. Priznat je i trošak vještačenja provedenog tijekom ovog postupka u iznosu od 400,00 EUR.

33.5. Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 3. studenoga 2025. kojim tužitelj dostavlja zamjениčku punomoć i navodi zadatak vještačenja, obzirom je isto mogao dostaviti i navesti na ročištu održanom 4. studenoga 2025. za koje mu je priznat

trošak. Nije priznat niti zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 38,23 EUR koji nije plaćen kao niti trošak izračuna uz tužbu od 132,72 EUR, obzirom tužitelj ne navodi na što se navedeni izračun odnosi, a isti nije priložen tužbi niti se nalazi u spisu predmeta.

33.6. Na taj način tužitelju su priznati ukupni troškovi postupka u iznosu od 1.400,00 EUR, a kad se isti obračunaju u omjeru od 9,62 %, dolazi se do iznosa od 134,68 EUR koji je iznos sukladno čl. 154. st. 2. ZPP tužitelju dužan naknaditi tuženik, sa zatraženom zakonskom zateznom kamatom koja sukladno čl. 151. st. 3. ZPP teče od dana donošenja ove presude do isplate, i to po stopi koja je određena odredbom čl. 29. st. 2. ZOO.

34. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci presude i rješenja.

U Ivancu 17. lipnja 2026.

Sutkinja
Nataša Sever

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda i rješenje objavljeno ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka presude i rješenja ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu.

Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

- 1) Tužitelju, po punomoćnici Nadi Magdić, odvjetnici u Ogulinu
- 2) Tuženiku, po punomoćnici Đini Lukac Novaković, odvjetnici iz OD Leko i partneri iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30889-8fa8d**

Kontrolni broj: **0b40e-e9eac-e6a78**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.